

Opprop til alle medlemmer fra sentral- komiteens arbeidsutvalg

PARTIET TRENGER FRISKT BLOD — FYLL REKKENE MED NYE MEDLEMMER

Forsida inneholder
bare overskrifta

Opprop til alle medlemmer fra sentral- komiteens arbeidsutvalg

PARTIET TRENGER FRISKT BLOD — FYLL REKKENE MED NYE MEDLEMMER

Kamerater!

Vi er godt i gang med den nye årsplanen. Det er en del bra tendenser å se. Vi har utvikla noen linjer for en revolusjonær ungdomspolitik. Ungdommen har begynt å reise kampen mot undertrykkinga. De slåss for et sted å være i frida, de slåss mot karaktertvang, eksamenspress og språk-undertrykking i skolen. De reiser seg uredd mot politivold og trakassering. En stor solidaritetsbevegelse med PAC er underveis. Det er en gryende kamp mot byråkratiske feil på alle plan i partiet. Mer og mer kritikk kommer opp til overflata. Partiet vokser. Nye medlemmer blir verva og utvikler seg i partiet.

Alt i alt er det en bra begynnelse til å oppnå de måla som vi har satt oss fram til som-
meren.

Framgangen og oppgavene krever en stadig større innsats. Vi har et sterkere og sterkere behov for å *verve mange flere nye medlemmer*. Akkurat nå er det spesielt viktig at vi trekker inn *mye friskt blod*. Da kan vi sikre gode og varige resultater i kampen for å bedre partiet sitt ungdomsarbeid og i kampen for å kvitte oss med byråkratismen.

Det er fortsatt sånn at det verves for få nye medlemmer. Bak oss har vi to vervekampanjer som ikke oppfylte de målsettingene som ble stilt. Vi kan absolutt ikke si oss fornøyd med at vi verver en del.

Noen lag verver 2–3 kamerater i løpet av et år. Andre verver ingen. I noen lag blir vi færre, for det er folk som ikke får hjelp og skikkelige muligheter til å utvikle seg som melder seg ut etter ei tid. Sjøl om det da fins gode tendenser, sjøl om noen lag verver 6–8 medlemmer på et år, kan vi ikke si at vi virkelig har greid å løse problemet med å verve. Det er altfor mange bra klassekjempere som aldri har blitt spurt om å bli med i partiet.

Hvorfor verver vi for seint og for lite?

Er det fordi det ikke fins folk? Nei — det fins massevis av folk å verve! Det fins tusenvis av folk utafor partiet som ønsker sosialisme, som er mer enn villige til å slåss mot undertrykkinga og plyndringa fra borgerskapet. Det fins kampvillige arbeidere som gjennom lan tid har slutta opp om partiet sin politikk i sak etter sak. De oppfatter AKP(m-l) som sitt parti. Men dem lukker vi ofte øynne for. Tett rundt partiet fins det sympatisører som i årevis har jobba nært sammen med oss, og som sjøl om vi lar dem gå for lut og kaldt vann viser oss den største tillit og tålmodighet.

Hvem er disse folka? Er det ikke nettopp dem vi skal verve? Er det ikke dem vi må henvende oss til for å fylle rekkene i partiet? Jo — det er akkurat disse vi må rette oppfordringa til. Lenin sa: *«Oppfordringa om å gå inn i partiet retter vi i breitt omfang til vanlige arbeidere og fattige bønder, til arbeidende bønder, men ikke til bonde-spekulantene ... Bare de som oppriktig støtter kommunismen, bare personer som er bevisst hengivne mot arbeiderstaten, bare ærlige arbeidende mennesker, bare de sanne representantene for massene som kapitalismen undertrykte, vil slutte seg til partiet. Og det er bare slike medlemmer vi trenger i partiet.»*

Hvorfor retter vi ikke den breie oppfordringa som Lenin sier vi må gjøre? Fins det kanskje ikke sånne folk her? Fins det ikke folk som helhjerta støtter sosialismen og kommunismen? Fins det ikke folk som vil være hengivne mot arbeiderstaten? Fins det ikke ærlig arbeidende mennesker, som hver dag blir undertrykt av kapitalistene? Jo, de fins i tusenvis. Og de *trengs* i partiet. Problemet er at det er ingen som spør dem om å slutte seg til partiet. Det er ingen som retter oppfordringa til dem.

Hva slags byråkratiske feil er det som hindrer oss i å verve alle disse folka?

Hvorfor er nesten ingen av dem spurt? Hvorfor lar vi de nærmeste vennene våre gå for lut og kaldt vatn, mens de støtter oss i sak etter sak? Hvorfor blir henvendelser og søknader fra folk liggende i måned etter måned og råtne mens folka venter på svar? Mange kandidatmedlemmer blir behandla som luft og får ikke hjelp, andre medlemmer blir praktisk talt kjeppjaga ut av partiet fordi de har problemer eller politiske motsigelser. Hva slags råtten stil er dette?

Det er byråkratisme av verste slag!

Men hva er byråkratisme? Mao forteller om ei provinsregjering som satt på 70 000 brev fra massene uten å svare på dem. De fleste brevene var fra folk som ba om hjelp til å løse problemer, og mange inneholdt kritikk mot spesielle folk som hadde oppført seg forbrytersk mot massene.

Kan vi kjenne oss igjen? Fins det mange kamerater og styrrer hos oss som gjemmer vekk søknader, spørsmål og kritikk fra venner og sympatisører? Jo. Og det fins mange som veit at sånt skjer, men de syns ikke det er noe galt, de løfter aldri en finger for å rette på det. De oppfører seg som om massene var en eneste stor flokk med «bonde-spekulanter»...

Mao sier hva slags stil dette er: *Det er en reaksjonær, anti-folkelig arbeidsstil, det er Kuomintang sin arbeidsstil. Den reflekterer de reaksjonære herskerklassene sin arbeidsstil i partiet.* Sjøl om det ikke er denne stilen som dominerer i partiarbeidet, er det alt for mange områder der den får herje fritt. Den ser på massene som en plage og en pest. Den ser på massene som et hinder for alt arbeid, som må holdes lengst mulig unna livet. Derfor gjemmes brevene fra massene i skuffer og skap. Derfor holder vi dem vekk fra partiet. Derfor er det vi konstruerer opp alle slags kunstige motsigelser mellom dem og oss. Derfor kan vi overse problemene som mange av dem har.

Byråkraten trenger ikke folk. Får denne anti-folkelige stilen bre seg i partiet vårt, blir det sånn at vi heller ikke trenger folk.

Trenger vi ikke folk?

Jo, vi har et brennende behov for folk.

Vi må vinne mye større innflytelse enn det vi har i dag. Vi må få et mye større omland.

Vi trenger å spre partiet sin politikk til alle dem som ikke kjenner den. Vi trenger folk for å bære KK dagsavisa oppe og spre den i et mye større opplag.

Vi trenger medlemmer på mange, mange arbeidsplasser der det i dag ikke fins en eneste kommunist. Vi trenger alle de arbeiderne som vil slåss mot Kleppe-pakka og harde akkorder, de som ønsker sosialisme og frihet. Vi må bygge partiet på landsbygda, og på alle de små og større stedene i landet der vi ikke fins.

Enda har SV større oppslutning enn oss. De fikk altfor mange stemmer ved valget. Vi fikk for få. Vi må skaffe oss så stor innflytelse at vi definitivt setter revisjonistene i skyggen, slik at de stadig når nedover, isolerer seg og råtner vekk. Vi må fortsette å holde «NKP» nede.

Det går mot en ny krig. Da er det vi som må gå foran i en nasjonal-revolusjonær frigjøringskrig. Vi skal stå i spissen for den sosialistiske revolusjonen. Til disse oppgavene trengs skolerte og erfarne kadrer, mange, mange fler enn det vi har i dag. Kan hende tar det ikke så lang tid før krigen bryter ut. Derfor haster det med å få mange nye folk inn i partiet.

Vi har store oppgaver foran oss. Derfor trenger vi mye folk.

Det fins ikke folk – men det fins folk i massevis.

Vi må lære oss å utnytte massene sin skaperkraft. Lenin understreker at dette ikke er mulig dersom det kommunistiske partiet ikke har mange dyktige ledere og organisatorer. Oppgava er å utnytte selv den «mest ubetydelige» kraft:

«Kjensgjerninga er at samfunnet produserer svært mange personer som er skikka for «saka», men vi klarer ikke å gjøre bruk av alle sammen. Den kritiske, forbigående tilstanden i bevegelsen vår kan – når det gjelder dette – bli formulert som følger: Det fins ikke folk – likevel fins det folk i massevis. Det fins en masse folk, fordi arbeiderklassen og i økende grad ulike samfunnslag, år etter år frambinger et økende antall misnøyde folk fra rekkene sine, som ønsker å protestere, som er klare til å gi all den støtta de kan i kampen mot absolutismen og intoleransen i dette systemet, som blir følt mer og mer akutt av stadig større masser i folket, sjøl om ikke alle har innsett det ennå.

Samtidig har vi ikke fol, fordi vi ikke har noen ledere, ingen politiske ledere, ingen begavede organisatorer som klarer å få til utstrakt og samtidig samordna og harmonisk arbeid som kan utnytte alle kreftene, til og med de mest ubetydelige.»

Enda har vi langt igjen dit Lenin peker: Å lære oss å utnytte alle de kreftene som fins. Problemet nå er at vi driver alt for lite massearbeid. Dagene våre er fylt opp med interne møter, det er alt for mye styrearbeid, alt for mye internt arbeid, for mye papirarbeid og for mye oppmerksomhet om det som skjer inne hos oss sjøl.

Derfor drives det også alt for lite arbeid med sympatisørene, det er alt for liten oppmerksomhet om å løse det de har av motforestillinger til å bli medlemmer. Derfor drives det alt for lite arbeid med å verve. Vi overlater massene til seg sjøl, vi deltar for lite i arbeidet i frontene og masseorganisasjonene.

Hva sier Mao om sånt?

«En grunnleggende årsak til at arbeidet på mange steder og i mange organisasjoner ikke kan drives framover, er mangelen på ei ledende gruppe som er enhetlig, som er forent med massene og som stadig holdes frisk».

Arbeidet kan ikke gå framover dersom den ledende gruppa, partiet, ikke er fast forent med massene. Men Mao legger også vekt på at den må holdes frisk:

«De aktivistene som vokser fram i løpet av kampen, må stadig bli forfremmet for å erstatte de opprinnelige medlemmene av den ledende gruppa som ved sammenlikning står under dem eller har gått tilbake.»

Dersom partiet ikke holdes friskt, dersom vi ikke forfremmer aktivistene til partimedlemmer, vil partiet byråkratiseres og vi vil miste forbindelsene med massene. Mao sier at sånt straffer seg!

Hvis vi bare holder oss inne på kontorene våre, sier han så vil vi etter hvert få mindre og mindre kunnskap om hvordan verden ser ut. «Jo høyere opp kontoret ditt er, desto mindre er kunnskapen.»

Vi må være på vakt mot å stenge oss inne. Vi må passe på at partiet hele tida holdes friskt.

Vi har starta kampen mot byråkratismen i partiet. Vi kjemper for å utrydde stilen med at alle skal gjøre alt. Vi kjemper for å skjære ned på antallet møter, direktiver og oppgaver. Alt dette for å bli i stand til å gjøre mer massearbeid. Nettopp i denne kampen

må vi verve, vi må trekke inn friske, nye kamerater som ikke er nedstøva med byråkratiske feil. Og det er helt nødvendig å slåss mot alt det byråkratiet som hindrer oss i å verve dem.

Hvilke «fiender» må vi slå?

Vi må slåss hardt mot den *djupe mistilliten og seige skepsisen* som vi viser de aller nærmeste sympatisørene våre. I år etter år har de stått sammen med oss og vist oss stor tillit og tålmodighet. De oppfatter oss som sitt parti, men vi legger for dagen en sekterisme og skepsis som ikke på noen måte står i forhold til dette. Vi tviler på om de er våre virkelige venner, tror ikke at de vil bli med i partiet, og minst av alt at de kan gjøre en god jobb i partiet.

Disse folka er enige med oss i det meste, og uenige med oss i noe. Likevel gjør vi uenigheta til hovedsaken i forholdet til dem. Den betrakter vi som statisk og uovervinnelig. De blir betrakta som uforbederlige. Denne typen oppfatninger er alt for utbredt i partiet.

Ofte blir sympatisører vurdert mye strengere enn kamerater i partiet, enda de ikke er partimedlemmer og dermed har krav på å bli vurdert motsatt! De uenighetene som disse sympatisørene har, lar vi bare ligge og råtne. Vi tilbyr dem ingen hjelp, vi har ingen tillit til at de kan gå framover. Vi oppfører oss som vi ikke trenger dem.

Denne holdninga står i skrikende motsetning til deres tålmodighet, tillit og tro på at vi kan gå framover, at vi kan forbedre oss og kvitte oss med feila våre. Disse folka har vi mye å lære av — og de trengs sårt i partiet!

Kommunistene må alltid ha full tillit til massene. Mao sier:

«Det grunnleggende er å ha full tillit til flertallet av folket, ut fra det faktum at flertallet er bra. Flertallet av arbeiderne er bra, det er også flertallet av bøndene. Og det er også flertallet av medlemmene av kommunistpartiet og ungdomsforbundet». Og videre: «vi må ha full tillit til flertallet, og mener da 51 prosent? Nei, det gjør vi ikke, vi mener 90 til 98 prosent».

Det er et stort misforhold mellom det som Mao her lærer oss og det faktum at mange av oss ikke har tillit til våre aller nærmeste venner en gang!

• Vi må anstrenge oss til det ytterste for å gjøre opp med den byråkratiske stilen med å

sabotere søknader og henvendelser fra folk som vil bli medlemmer. De kan gå i månedsvis uten å bli tatt opp, uten å høre et eneste ord fra oss. Hvis de ikke purrer sjøl, kan det hende de blir «glemte».

Dette er byråkratisme av verste slag, en djupt reaksjonær holdning til massene. Det er sabotasje av partilinja og brudd på partivedtektene. Sânt må behandles som disiplinbrudd!

- Vi har grove feil i *kaderpolitikken*. Nye medlemmer går for lut og kaldt vatn. Vi gjør lite eller ingenting for å hjelpe dem til å utvikle seg, de får greie seg som best de kan. Vi tar ingen hensyn til at de har problemer og motsigelser. Ikke minst har de mange, mange spørsmål, og det er mange ting de ikke forstår i partiet. De er ofte usikre på hva som skal gjøres, på hvordan de skal jobbe, hvordan de skal planlegge og bruke tida si. Mye av det vi snakker om går over hue på dem, og ofte er stilen sânt at de ikke våger å spørre.

Ettersom månedene går, og vi fortsetter å lukke øynene og overse motsigelsene, kan de nye medlemmene gi opp og melde seg ut. Det har skjedd altfor mange ganger.

Det overveldende flertallet av disse medlemmene er bra kamerater, som absolutt ikke burde meldt seg ut. De er svært verdifulle for oss, vi har ikke råd å miste en eneste en av dem. Vi må anstrenge oss til det ytterste for at nye folk skal finne seg til rette, bli glad i partiet og greie å utnytte kreftene sine fullt ut.

Vi må *slutte* med å jage folk ut av partiet fordi om de har begått feil eller har tatt gærne politiske standpunkter. Sânn kamerater blir ofte behandla som våre verste fiender. Stilen med hard og skânselløs kamp overfor kamerater må utryddes.

Mao sier at vi har to hender å bruke overfor en kamerat som har begått feil: For det første skal vi kjempe for at han skal kvitte seg med de gærne ideene sine, for det andre skal vi hjelpe ham. «Punkt en, kamp, punkt to, hjelp.» Han sier vi må ha gode hensikter og hjelpe ham å korrigere feila sine så han finner en utvei.

Alle trenger hjelp, sier Mao. «*En bra fyr trenger hjelp fra tre andre, et gjerde trenger støtte fra tre stolper.*» Lenin har sagt at det ikke fins en eneste person her i verden som ikke gjør feil.

Men vi kjeppjager bra kamerater med noen feil ut av partiet uten å gi dem en eneste mulighet til å forbedre seg, uten å gi dem

hjelp. Svakheter betraktes som dødssynd, som må straffes med forvisning.

På dette viset kan partiet aldri greie å vokse i medlemstall og styrke.

Hvordan går vi fram for å verve?

- Oppgava med å verve nye medlemmer må gis ei riktig *prioritet* i laget. Dette er den tredje viktigste oppgava vi skal jobbe med nå. Det betyr at vi må sette av de dyktigste kameratene til å lede studiesirkler og til å verve. Kameratene må få anledning til å gjøre oppgava skikkelig. Vi må gi dem arm-slag, dvs. de må ikke pålegges andre oppgaver for laget som vil hindre dem i å jobbe godt med sirkelen og med vervinga.

- De folka som har stått nært partiet i lang tid, som kanskje har gått på studiesirkel tidligere, som er aktivister i 1. mai-arbeid og i masseorganisasjonene, må vi trekke inn i partiet raskt, uten å stille betingelser som at de må gå gjennom en sirkel på nytt, gjennom lange kadervurderinger osv. Disse kameratene har noenfå motsigelser som hindrer dem i å bli medlemmer. Det som trengs er at vi setter av tid til å diskutere akkurat de motsigelsene og få løst dem

- Det er viktig å lede studiesirklene godt. Det betyr å forberede seg skikkelig og lede møtene bra. Det betyr også å følge opp deltakerne mellom møtene, hjelpe dem å forberede seg og jobbe sammen med dem om praktiske politiske oppgaver. På sirkelene må det være en demokratisk atmosfære, der det er lett å ta ordet og der folk kan komme med alle slags spørsmål og problemer og få svar på dem.

Den som kjenner hver sirkeldeltaker best, eller den som har verva vedkommende til sirkelen, bør gjerne være med ham på det første eller de første møtene til sirkelen, sânt at dirkeldeltakeren kan finne seg ordentlig til rette.

Den som leder sirkelen må helt fra starten av konsentrere seg om at oppgava er å verve nye medlemmer. Derfor bør sirkellederen tidlig diskutere medlemskap med dem som deltar på sirkelen, finne ut hva som er de viktigste motsigelsene, og ikke nøle med å be folk om å søke sjøl om de bare har vært på et par studiemøter.

- Vi må følge Maos anvisninger når det gjelder å ta vare på kadrene. Dette gjelder både dem som går på sirkelen, det gjelder kandidatmedlemmene og folk som har vært partimedlemmer i lengre tid.

«Vi må vite hvordan vi skal ta godt vare på kadrene. Det er flere måter å gjøre dette på.

For det første, gi dem veiledning. Dette betyr å gi dem frie hender i arbeidet, slik at de har mot til å ta på seg ansvar, og samtidig gi dem passende instruksjoner, slik at de blir i stand til å nytte sitt initiativ fullt ut under veiledning av partiets linje.

For det andre, hev deres nivå. Det betyr å skolere dem ved å gi dem muligheter til å studere, slik at de kan styrke sin teoretiske forståelse og arbeidskapasitet.

For det tredje, kontroller arbeidet deres, og hjelp dem med å oppsummere sine erfaringer, å gå videre med sine framganger og korrigere sine feil. Å dele ut arbeid uten å kontrollere det og være oppmerksom bare når alvorlige feil blir gjort — det er ikke den riktige måten å ta vare på kadrene på.

For det fjerde, bruk som regel overbevisningsmetoden overfor kadre som har begått feil, og hjelp dem til å korrigere feilene. Kampmetoden bør innskrenkes til bruk mot dem som gjør alvorlige feil, og som

likevel avviser å motta rettleiding. Her er tålmodighet ytterst viktig. Det er feil å kalle folk overflatisk for «opportunist» eller uten videre begynne «å føre kamp» mot dem.

For det femte, hjelp dem med deres vanskeligheter. Når kadre har vanskeligheter på grunn av sjukdom, dårlig økonomi, familieproblemer eller andre vanskeligheter, må vi alltid gi dem så mye støtte som mulig. Dette er den rette måten å ta vare på kadrene.»

Enda er det stor avstand mellom Maos anvisninger og vår egen praksis her. Vi må tilegne oss Maos kaderpolitikk!

Kamerater!

• La oss fylle opp partiet og hvert partilag med nye kamerater!

• La oss kvitte oss med alt byråkratisk rask som hindrer oss i dette!

• Oppfyll vervekampanja!

November 1977

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg

Sitatene i denne artikkelen er henta fra:

LENIN:

— «Venstre»kommunismen — en barnesjukdom. Utvalgte verker, bind 11, Oktober, side 37: Arbeiderstaten og partiuka.

— «Hva må gjøres?» Utv. verker, bind 2, Oktober, kap. IV: Økonomistenes amatørisme og en organisasjon for revolusjonære, s. 112. (Avsnitt D)

MAO:

— Utvalgte verker, bind 5, engelsk utgave:

«Combat bureaucracy, commandism and violations of the law and of discipline». s. 84.

«Talks at a conference og secretaries of provincial municipal and autonomous region party committees» s. 350

«Have firm faith in the majority of the people». s. 498.

«Adialectical approach to inner-party unity». s. 514.

— Skrifter i utvalg, Oktober.

«KKPs rolle i den nasjonale krigen», avsnittet om kaderpolitikk, s. 109.

«Noen spørsmål vedrørende metoder for ledelse», s. 210.

Tom side

Tom side